

ஆந்திரசப்தசிந்தாமணியும் பாலவியாகரணமும்: ஒப்பியல் பார்வை

த. சத்தியராஜ் பிஎச். டி.

1.0 முகப்பு

தெலுங்கு மொழிக்குரிய இலக்கண நூல்கள் இருநூறுக்கும் மேலுள். அவ்விலக்கண நூல்கள் சமசுக்கிருத நடையிலும், தூயதெலுங்கு நடையிலும், சமசுக்கிருதமும் தெலுங்கும் கலந்த நடையிலும் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஆந்திரசப்தசிந்தாமணி (கி.பி.11) சமசுக்கிருத மரபைப் பின்பற்றி சமசுக்கிருத நடையிலும், பாலவியாகரணம் (கி.பி.1858) தெலுங்கும் சமசுக்கிருதமும் கலந்த நடையிலும் அமைந்துள்ளன.

இவ்விரு இலக்கண நூல்களில் சஞ்ஞாபரிச்சேதம் எனும் இயலமைப்புக் காணப்படுகிறது. அவ்வியலமைப்பில் எழுத்து, சொல், யாப்பு, அணி முதலிய கருத்துக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் எழுத்து, சொல்வகை அறிமுகங்கள் இடம்பெறும் பாங்கை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் முகமாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

2.0 நன்னயாவும் சின்னயசூரியும்: சஞ்ஞாபரிச்சேதம்

தெலுங்கு இலக்கணநூல்களில் முதன்மையானது ஆந்திரசப்தசிந்தாமணி. இதன் ஆசிரியர் நன்னயா ஆவார். இவர் இலக்கணக் கலைஞர் மட்டுமின்றி இலக்கிய புலமையாளரும் ஆவார். இவர் முதன் முதல் தெலுங்கிற்கு இலக்கணம் எழுத முனைந்ததன் விளைவே அந்நூல். இந்நூல் சமசுக்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டதன் நோக்கம் வலுவானது. இதனை அதே காலக்கட்டத்தில் தமிழில் எழுதப்பட்ட வீரசோழியம் வெளிப்படுத்தி நிற்பதின்வழி அறியலாம். வீரசோழியமும் ஆந்திரசப்தசிந்தாமணியும் சமசுக்கிருதத்தைத் தாய்மொழியாகவும், தத்தம் தாய்மொழிகளை இரண்டாம் மொழிகளாகவும் பயன்படுத்திக்கொண்டன. அதாவது, சமசுக்கிருதத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் தமிழையும் தெலுங்கையும் கற்றுக் கொள்வதற்காகவே அவ்விரு நூல்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இது கற்றல்/கற்பித்தல் நோக்கில் தத்தம் மொழியிலக்கணக் கூறுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் தன்மை எனலாம்.

ஆந்திரசப்தசிந்தமணி ஐந்து பரிச்சேதங்களால் ஆனது. அவை: சஞ்ஞா, சந்தி, அசந்த, அலந்த, கிரியா என்பன. இவற்றுள் சஞ்ஞா நாற்பத்தேழு நூற்பாக்களுடையது. அந்நூற்பாக்கள் காவியம், சொல் – விளக்கம், ஆந்திர என்பதன் விளக்கம், ச் - ஜ் ஆகியனவற்றின் ஒலிப்புமுறை, நியமம், பிராதிபதிகம், வர்ணகம், எழுத்துக்களின் அறிமுகம், தாது, பிராணம், வக்ரம், வக்ரதமம், பிராணம், துருதம், பருசம், சரளம், இசுதிரம், கணங்கள், எதுகை – மோனை விளக்கங்கள், அவ்யயம், அநுகரணம், சொல்வகை அறிமுகம் ஆகிய விளக்கங்களை முன்வைக்கின்றன.

தெலுங்கு இலக்கணக்கூறுகளை முழுமையாக விளக்க முனைந்த நூலாகக் கருதப்படுவது பாலவியாகரணம். இந்நூலின் ஆசிரியர் சின்னயசூரி. இவரும் இலக்கியத்தில் புலமையாளர் என்பது நோக்கத்தக்கது. இவர் சமசுக்கிருத மரபிலிருந்து விளகி நின்றே தெலுங்கிற்கு இலக்கணம் எழுத முற்பட்டதாகச் சிலர் கருதுவர். எவ்வாறிருப்பினும் பழைமையைப் போற்றும் பண்புடையாளராகவேத் திகழ்ந்துள்ளார். அதாவது பழைமை வாய்ந்த பாணினியிலிருந்து விதிகளையும், தொல்காப்பிய மரபிலிருந்து இயலமைப்புமுறைகளையும் தெரிவுசெய்து கொண்டமையைக் குறிப்பிடலாம். இவர் பெரும்பான்மையான விதிகளைப் பாணினி, ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி, பிராக்கிருத சப்தானு சாசனம், அதர்வனா காரிகாவளி, அப்பகவியம், ஆந்திரகௌமதி போல்வனவற்றிலிருந்து வருவித்துக் கொண்டுள்ளார். இவ்விலக்கணங்களில் ஆந்திர சப்த சிந்தாமணியிலிருந்தே மிகுதியான விதிகளை வருவித்துக் கொண்டுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவ்வாறு வருவித்துக் கொண்ட விதிகளைக் கூடுதல் கற்றல்/கற்பித்தல் நோக்கில் விளக்கியுள்ளார். காட்டாக,

di;rg hamumi;Nda sa;dhyapu;rṇamu le;du (BV.15)

எனும் உரைநூற்பவைக் குறிப்பிடலாம். இவ்வரைநூற்பா ஆந்திர சப்த சிந்தாமணியின்

di;rg ha;c cet khaṇDa eva sa jñeya: (ASC.21)

எனும் நூற்பாவைத் தழுவியது. இங்கு பி.சா.சுவின் மொழிபெயர்ப்பு நூலில் இடம்பெறும் குறிப்புச் சுட்டிக்காட்டத் தகுந்தது.

di:rgha:c cet khaṇḍa eva sa jñeyaH (AŚC, samjñā: -21) 'it should be understood that the zero symbol after along vowel is only the half one' is the source for this(2002:10).

இந்நூல் பத்துப் பரிசேதங்களை உடையது. அவை: சஞ்ஞா, சந்தி, தத்சம, ஆச்சிக, காரக, சமாச, தத்தித, கிரியா, கிருதந்த, பிரகீர்ணக என்பன. அவற்றுள் சஞ்ஞா இருபத்து மூன்று உரைநூற்பாக்களால் ஆனது. அவ்வுரைநூற்பாக்களில் எழுத்தறிமுகம்(1-6), ச் - ஜ் ஒலிப்புமுறை(7-10), துருதம்(11-13), பிந்து(14-16), ய ர ல வ -களின் விளக்கம்(17-18), சொல்வகை அறிமுகம்(19-23) ஆகிய விளக்கங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

மேற்குறித்த அவ்விருவரின் சஞ்ஞாபரிச்சேத விளக்குமுறைகளில் கருத்தியல் தொடர்ச்சி சின்னயசூரியிடமும் கருத்தியல் தொடர்ச்சியின்மை (அதாவது ஒரு கருத்தை விளக்கும் பொழுது, அதன் பொருளை ஓரிடத்திலும் அது தொடர்பான இலக்கணக்கூற்று விளக்கமுறையை மற்றோரிடத்திலும் விளக்கும் போக்கு) நன்னயாவிடமும் காணலாகின்றன. அதனைக் குறிக்கும் அட்டவணை வருமாறு:

கருத்தியல்	நன்னயா (விதிகள்)	சின்னயசூரி (விதிகள்)
எழுத்து(Phonology)	14-27, 31-39	1- 18
சொல்(Morphology)	3, 6, 7, 9,10,12,13, 28-30, 42, 44-47	19-23
யாப்பு(Prosody)	40, 41	-
அணி(Rhetoric)	1, 2, 4, 5	-
நியமம்(niyama)	8,11, 43	-

இவ்வட்டவணையில் எழுத்து, சொல், யாப்பு, அணி, நியமம் தொடர்பானக் கருத்துக்கள் வகைப்படுத்தித் தரப்பட்டுள்ளன. இதன்வழி சின்னயசூரி எழுத்து அடிப்படையிலான கருத்துக்களையும் சொல் அடிப்படையிலான கருத்துக்களையும் ஒழுங்கமைவுத் தன்மையுடனும், நன்னயா எழுத்து, சொல், யாப்பு, அணி, நியமம் தொடர்பானக் கருத்துக்களின் பொருள் விளக்கம், அவைகளின் இலக்கணக்கூற்று விளக்கங்கள் ஆகியனவற்றை வெவ்வேறு இடங்களில் மாறி மாறி அமைத்து விளக்குகின்ற தன்மையுடனும் விளங்குகின்றனர் என அறிய முடிகின்றது.

3.0 ஆந்திரசப்தசிந்தாமணியும் பாலவியாகரணமும் ஓர் ஒப்பீடு

இனி, சஞ்ஞாவில் விளக்கப்பட்ட கருத்தியல்களுள் எழுத்தறிமுகம், சொல்வகையறிமுகம் குறித்துக் காண்போம். பொதுவாக இலக்கணக் கலைஞர்கள் இறைவணக்கம் அல்லது நூல் எழுதப்பட்டதன் நோக்கம் எழுதிய பின்பே எழுத்துக்களை அறிமுகப்படுத்துவர். ஆனால், நன்னயா அம்மரபில் இருந்து வேறுபட்டு நிற்பதைக் காணலாம். ஏனெனின் அவர் நூலின் தொடக்கத்தில் காவ்யம் குறித்து விளக்குவதேயாகும். இது போன்ற மாறுபட்டக் கருத்துக்கள் நன்னயாவிடத்துக் காணமுடிகிறது. இதனை மாறுபட்டக் கருத்து என்பதைவிட கருத்தியல் விளக்குமுறையில் அணி(அலங்காரம்) குறித்த விளக்கங்களுக்கே முதலிடம் தந்துள்ளார் எனலாம். இப்பரிச்சேதத்தில் எழுத்தறிமுக, சொல்லறிமுக அமைப்புமுறைகளில் இருவரும் ஒன்றுபடவும் வேறுபடவும் செய்கின்றனர்.

3.1 நன்னயாவும் சின்னயசூரியும் ஒருமித்து நிற்குமிடங்கள்

1. சமசுக்கிருத, பிராக்கிருத, தெலுங்கு மொழிக்குரிய எழுத்துக்களை அறிமுகம் செய்வதற்கு நான்கு நூற்பாக்கள் அவ்விரு நூல்களிலும் அமைந்துள்ளன. அந்நூற்பாக்களில் எழுத்துக்களை அறிமுகப்படுத்துவதிலும் விளக்குவதிலும் ஒருமித்தே நிற்கின்றனர்.
2. தற்சமம். தற்பவம், தேசியம், கிராமியம், அவ்யயம், துருதப்பிரகிருதிகம், களாலு ஆகியன தெலுங்குச் சொல்வகைகள். இவ்வகைப்பாடுகளைத் தருவதில், அதனை முதல் பரிச்சேதத்தில் விளக்குவதில் ஒருமித்துக் காணப்படுகின்றனர்.

3.2 நன்னயாவும் சின்னயசூரியும் வேறுபட்டு நிற்குமிடங்கள்

1. ஒரு மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதும்போது அம்மொழிக்குரிய எழுத்துக்களை அறிமுகப்படுத்துவதே பொதுத்தன்மை. இப்பொதுத்தன்மை நன்னயாவிடம் நிலவவில்லை. மாறாக, காவியம் தொடர்பானக் கருத்தியலை முதல் பதின்மூன்று நூற்பாக்களில் கூறிவிட்டு, அதன்பின்பே எழுத்துக்களை அறிமுக செய்கின்ற போக்குக் காணப்படுகின்றது.

a;dya;ya;: pancos's'a drarNa;: (ASC.14)

prakrte; stu te; das'o; na; ssyu: (ASC.15)

shatrimis addtra te; (ASC.16)

ஆனால் சின்னயசூரி பொதுமரபைப் பின்பற்றுபவராகத் திகழ்கிறார்.

samskrutamunaku varNamu le;badi (BV.1)

prakṛtamunaku varNamulu naluvadi (BV.2)

tenugunaku varNamulu muppadiya;Ru (BV.3)

2. சமசுக்கிருத, பிராக்கிருதச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதினால் சில எழுத்துக்கள்

தெலுங்கில் வந்து சேருகின்றன. இதனை நன்னயா

anye; ca;nupravi s'anti s'abda yo;gavas'a;t (ASC.17)

எனக்குறிப்பிட, சின்னயசூரி

ṛ ṛ; ḷ ḷ; visarga kha cha Tha tha pha gha jha Dha dha bha ṇa ña s'a Sa Lu

samskr̥ta samambulanu gu;Di teluguna vyavahaThim (BV.4)

எனக்குறிப்பிடுகிறார். அதாவது நன்னயா, தெலுங்குக்கு வரும் முப்பதாறு எழுத்துக்கள் போக மீதமுள்ள பத்தொன்பது எழுத்துக்களும் தெலுங்கில் பயன்படுத்தப்படும் தற்சமச்சொற்களாலும், கிராமியச்சொற்களாலும் வந்து சேருகின்றன எனப் பொதுமைப்படுத்திக் கூற, சின்னயசூரி அவ்வெழுத்துக்களை நேரிடையாக உரைநூற்பாவில் தருவதாகும்.

3. சிருங்காரம் போன்ற இரசங்களைக்(மெய்ப்பாடுகளைக்) கொண்டு வெளிப்படுத்துவது

சொல்(3) என சொல்லுக்கான விளக்கத்தை நன்னயா தருகிறார். ஆனால் அது குறித்து சின்னயசூரி விளக்கவில்லை.

4. நகரம் இறுதியாகும் சொற்கள் (துருதப்பிரகிருதிகம்), நகரம் இறுதியற்ற சொற்கள் (களாலு) ஆகியனவற்றின் விளக்குமுறையை நன்னயா

tinmadh ys'e;sha ShashTi; Suskrma pravacani;yaja vibhakti;: inci;t pras'am
 Sana;dbauta santa;pa yada; tada; kime;va;ms'ca krtva; kila nu;shNi;
 ma;dya;nabhi dadhati kaLa; druto; naye; sham shya;t (ASC.44)

anye; druta prakratayo; ye; syurhyanuji;vita druta; nityam (ASC.45)

என்பதாகப் பரிச்சேதத்தின் இறுதியில் தர, சின்னயசூரி

naka;rambu drutambu (BV.11)

druta;ntamulayina padamulu druta prakruti; (BV.12)

drutaprakrutulu ga;ni s'abdambulu kaLalanambadu (BV.13)

என்பதாக இடைப்பகுதியில் தருகிறார். இவ்வாறு சின்னயசூரி இடைப்பகுதியில் விளக்குவது கருத்துத்தொடர்ச்சிக்காக எனலாம். அதாவது, எழுத்துத் தொடர்பான கருத்தியலுடன் அதனைக்கூற வேண்டும் என்பதாகும். ஆனால் துருதம் எனும் கலைச்சொல்லுக்கான விளக்கத்தை நன்னயா வேறோரிடத்தில் தந்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

druta;khyo; na: (ASC.36)

5. தற்பவ, தற்சம, தேசிய, கிராமிய ஆகிய சொல்வகைகளை அறிமுகப்படுத்துவதில் நன்னயா,

tajja; sama;ca de;s'yaa gramya; ce;yam caturvitha; bhavati prakruti dvayaja;
 tajja; tulya;bu sama;prava;hini; de;s'ya; (ASC.46)

என ஒரு நூற்பாவிலும், சின்னயசூரி

samskruta prakruta tulyambugu bha;sa tatsamambu (BV.19)

samskruta prakruta bhavambugu bha;sa tadbhavambu (BV.20)

trilingade;sa` vyavaha:ra siddhambagu bha;sa de;s'yambu (BV.21)

lakshaNa viruddhambagu bha;sa gra;myambu (BV.22)

எனவரும் நான்கு உரைநூற்பாக்களிலும் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றனர். இத்தன்மை சுருக்க, விரிப்பு வேறுபாடாக அமைகிறது. அதாவது, நன்னயா தொகுத்துக் கூறிய கருத்தியலை, சின்னயசூரி விரித்து விளக்கும் போக்கில் அமைத்தமையாகும்.

4.0 முடிப்பு

இதுகாறும் விளக்கப்பெற்ற கருத்தியல்கள் அடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது நன்னயாவைவிட சின்னயசூரி கருத்தியல்களை ஒழுங்கமைவுடன் விளக்கியுள்ளார் என்பதும், அதுமட்டுமன்றி கூடுதல் கற்றல்/கற்பித்தல் முறையையும் விளக்கமுறையையும் சஞ்ஞாபரிச்சேதத்தில் அமைத்துள்ளார் என்பதும் புலப்படுகிறது.

துணைநின்றவை

தமிழ்

1. அறவேந்தன் இரா., 2008, சமூக வரலாற்றியல் நோக்கில் தமிழும் தெலுங்கும், காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில்.
2. இளையபெருமாள் மா., 1972, லீலாதிலகம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை.
3. பிச்சை அ., 2011, சங்க யாப்பியல், புதிய நூற்றாண்டு புத்தகாலயம் (நியூசெஞ்சூரி புக் ஹவுஸ்), சென்னை.
4. சத்தியராஜ் த., 2012, “ஒப்பீட்டியலில் எழுத்தாக்கமரபும் சஞ்ஞாபரிச்சேதமும்”, உறவு, சைவமணி பதிப்பகம், திருச்சி.
5., 2013, “தெலுங்கு இலக்கணங்களில் பிந்து(வட்டம்)”, திராவிடமொழிகளின் வளர்ச்சியும் இன்றைய இலக்கணப்போக்கும், தேசியக்கருத்தரங்கம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.
6. 2013, “தொல்காப்பியமும் பாலவியாகரணமும்: சொற்பாகுபாடு”, பதிவுகள் (இணைய இதழ்).
7. சாவித்ரி சி., ஆந்திர சப்த சிந்தாமணி, பதிப்பிக்கப்பெறாத ஏடு.
8. பாலவியாகரணம், பதிப்பிக்கப்பெறாத ஏடு.
9. வேங்கடாசலம் தண்.கி., 2002, கவிராச மார்க்கம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்.

